

Van waar bin ik d'r ihn

Bin ik wel een echte Slandenaar? Een vraag die min rond m'n twintigste erg bezig hiew.

Ik voel me eige wél een Slandenaar, mar... Me moeder kom van Spikkenis. Me vhadder kom van Simmesok. In dan bin ik geboren in Rotterdam oek noggus, in 't ziekehus. Mit inkold whunne op Sland bej zhommar ghin Slandenaar, hóór.

In Spikkenis zegge ze “veul veugols in bhomme”. Zellie min nie hore zegge. Ik het't over “vhul vhuggols in bhamme”. Ouwe Spikkenissenaars zeggen “Laame naar durrup gaan”, maar Spikkenis is hihlegaar ghin durrup (meer). Duchsbijzijnd durrup voor Spikkenis is Sland, mar, dah bedoelen ze dan weer niet. In dassie steeds mar op die Wilders stemme... Mon ze zelf wete, allicht. Mar ík zel nooit stemme op die hahrlos. Nhieh, een Spikkenissenaar bin ik nie.

Dan Simmesok. In vroeger tijden wier d'r nog alles gebosteld tussen Sland in Simmesok. Sondusmiddus, op de dik. De jhugd trof mekander, maar nie in harmonie. Waar 't precies om ging blif onbekend. In ieder geval nie om de eer, want zelfs mit paaltjes ut de whig gaven ze mekhar op d'r ziel. Op de dik is 't sint een stik rustiger, mar in Simmesok beure nog steeds rhare dingen hoor. Min zellie d'r nie zien.

Ghin Simmesavenaar. In oek ghin Spikkenissenaar. Bin ik dan wél een Slandenaar? Me mosten 't mar 's an Vrouw Zeef vragen. Da's teslotte een echte Slandenaar; zelfs in vakantietid komt die 't durrup nog nie of.

Ik d'r heen, op me zwhit-izzer. “Dhurfietsen Barrie!” doch ik nog, want de lucht was an 't betrekken. Onderwhigs zat ik te broeie op hoe ik m'n (levens)vraag mos gaan stellen; je ken ommers nie binnevalle mit “Vih jee min een Slandenaar?”...

Als ik achterom (allicht) binnenstap, staat vrouw Zeef al in de khukke blij te kieke: “Belhee!?” (wat een werrum mens is het toch). Het ruk lekker bij d'r, want ze is net de worst an 't opwerreme voor bij de zuurkhol. Nezzogoed az ik, heh ze naar't weer staan kieke, want glik vraag ze “Komt d'r al rottigheid ut de lucht?”. Doende met 't loskneppe van m'n veters zie ik inderdaad een paar spetters op me schoenen. Dus ik zeg: “Dink 't, want an me schoenen hek sphitte.”

Vrouw Zeef herhaalt vragend: “Sphitte?” in glik d'r achteran schatert ze: “Donderse Slandenaar!”.

Missie volbrocht.

Bart Moree